

VLAGYIMIR ILJICS LENIN

Az Oroszországi Kommunista Pártnak ajánlom

Részlet

Itt az idő —
most már
szólhatok Leninről.

Nem azért,
mert a sebek
hegednek,
itt az idő,
mert a metsző
kínból
éles,
tudatos
gyötrelmem lett.

Itt az idő,
jelszavait
újából viharítsd!

Csak lessük,
hogy lábunknál
könny-pocsolya nő?

Lenin
az élőknel
előbb ma is.

Tudásunk ő —
fegyver
és erő.

Az ember —
szárazföldi sajka.

Míg életünk
elszalad,
oldalunkra
mindenféle-fajta
koszos
kagyló
tapad.

Majd
mikor áttört
a vihar dühein,

leül
a napra,
s a zöld
hinár-szakállt,
s a málnaszín
meduza-nyálkát letisztogatja.

Én
     Lenin
         fényében tisztulok,
 hogy a forradalomban
                                 messzebb tempózzak
 borzasztanak
 e kötetnyi vers-sorok,
 ahogy a gyermek
                                 a hazugságtól borzad.
 Félek, hogy elfedik
 a fejére
                         varázsolt dicsfény-koronák
 az igazit,
                         bölcset,
                                 emberit,
 Lenin
         hatalmas homlokát.
 A sok
         felvonulás,
                         a mauzóleumi kegy-hely,
 a hódolat
         előírt rendje, félek
 hogy elárasztja
         émelyítő kenettel
 a lenini
         egyszerűséget.
 Mint szemem világát,
                         féltem Lenint,
 hogy szirupos
                         szépséggel
                                 fröcskölnek tele.
 Szívem szavaz —
         írni kényszerít
 a kötelesség megbízólevele.
 Egész Moszkva.
         A fagyott föld
                         dübörgéstől remeg.
 Tűz fölött görnyed,
         ki átfagyott éjjel.
 Mit tett ő?
         Ki ő,
                 honnan jöhetett?
 Miért
         temetjük
                 ekkorá tisztességgel?
 Szavakat
         veszek elő, emlékezéshez,
 s egynek sem
         mondom:
                 Itt a helyeden vagy.

A világ
     szó-műhelye
                     mily szegényes!

Honnan vegyem
                     a legalkalmasabbat?

Nálunk
     hét nap a hét.

Nálunk
     huszonnégy óra a nap.

Senki sem éli túl
                     a saját életét.

A halál
     nem ismer pardonokat.

És ha
     az órák kifogynak,
 s az időt
     a naptár se méri,
 azt mondjuk:
                     korszak,
 azt mondjuk:
                     éra.

Éjjel
     jön hozzánk
                     az álom,
 napjaink
     tetteket szülnek.

Szeretjük
     a saját szitánkban
 cipelni
     a saját vizünket.

S ha mindnyájunk helyett
                     nagy néha
 az események szálát
                     valaki kézbe veszi
 azt mondjuk:
     „próféta”,
 azt mondjuk:
     „zseni”.

Igényeink
     nem sokba kerülnek,
 ha nem hívnak,
                     nem rontunk be a házba —
 és ha tetszünk
     a saját nejüknek,
 az már
     a boldogság netovábbja.

S ha feltör,
     aki tőlünk elütően
 egybekovácsolta
                     testét-lelkét,

azt szurkálgatjuk:
 „fejedelmi küllem”,
 megcsodáljuk:
 „istenadta tehetség”.
 Az ilyen szó
 bután
 és okosan se szól.
 Levegőben lóg
 és füstként úszik el.
 Ilyen héjból
 magvat
 ki nem hámozol.
 Nem érzékelheti
 a kéz sem a fej.
 Ilyen röffel
 Lenint
 mérni hogy is lehetne!
 Hisz bárki
 saját szemüleg
 látta ezt az „érát” —
 aki az ajtón
 úgy sietett be,
 hogy még
 homloka sem
 súrolta a félfát.
 Hiszen Leninre
 csak nem találó,
 hogy „vezér
 Isten akaratából”?
 Ha isteni lett volna
 és fejedelmi,
 nem ismerne
 félelmet dühöm,
 mernék a hódoló
 tömeggel perelni,
 útjába állnék,
 esküszöm!
 És felzendülne
 hangos torkú
 átkom,
 s míg eltaposna
 a bőszek
 menete,
 az ég felé
 szórnám
 istenkáromlásom,

s a Kremlre
                     bombát
                             dobnék:
                                     Le vele!
 De Dzerzsinszkij
                     a sírhoz
                             kemény léptekkel jön —
 őrhelyét
                     a Cseka
                             most akár el is hagyja —
 millió szemem,
                     az enyémen is,
                                     mind a kettőn
 csak könny-jégcsapok —
                                     az archoz odafagyva.
 Istennek
                     nem ujság
                             a kincstári hódolat.
 Nem!
                     Szívünkre ma igaz
                                     fájdalom
   jege hűl!
 Mától
                     a legföldibb
                                     nyugszik a föld alatt
 a föld
                     mindenkori
                                     lakói közül.
 Földi ő,
                     de nem
                                     a saját
 vályújára mered.
 A Föld
                     egészét
                                     egyszerre fogja át,
 látta
                     azt,
                                     mit az idő rejteget.
 Mint ti
                     vagy én,
                                     ő szakasztott olyan,
 csak
                     talán
                                     a szeme táján
 jobban fodrozza
                     a bőrt
                                     a gondolat-folyam,
 s keményebb
                     gúny
                                     ül a száján.

Nem kényúr-keményiség ez, mely diadal-kocsival
 gyeplőt rángatva eltipor téged —
 ő emberi-gyöngéd a társaival —
 ő az ellenséggel vasnál keményebb.
 Néhány gyengéje bennünket is nyom.
 Akárcsak mi, ő is volt beteg.
 Én például szememet billiárddal rontom —
 ő sakkal — vezérnek így a helyesebb!
 A sakkról a valódi ellenségre tért át —
 a tegnapi gyalogokat ember-sorba vezetve
 felállította mint munkás-emberi diktatúrát,
 s a tőke börtönének bástyáját leverte.
 Neki is, nekünk is ugyanaz drága.
 Távol éltem tőle — akkor hát hogy lehet,
 hogy odaadnám a rajongástól együgyűvé válva
 egyetlen lélegzetéért az életemet?
 És nemcsak én! Miért lennék jobb akárkinél?!
 Csak ajka nyílna — szólnia se kéne —
 a falu, a tárna, a bőr

burkából
                   ki ne bújna ki
   érte?
 Dülöngők —
                                   megártott tán
   a túlsok bor meg a bánat —
 a sínektől
                                   öszönösen
   távol.
 Ki
           siratná meg most
   halálocskámat,
 mikor mindenki
                                   görnyed
   e roppant haláltól?
 Újból
           éled
                                   a nomád Oroszország.
 Puszta kézzel jönnek,
   vagy hozzák
   zászlóikat.
 Az Oszlopcsarnok remeg,
   ahogy bebolyongják.
 Miért?
           Mi végett?
                                   Mi miatt?
 Gyász-zümmögéstől
   rekedt
   a távíró.
 Könny-havat
                                   hullatnak
   a zászlók vörös szemmel.
 Mit tett ő,
                                   ki ő,
   és honnan való
 ez a legemberibb ember?
 Uljanov
                                   rövid
   életet élt,
 ismerős
                                   végig az útja,
 de Lenin elvtárs
   hosszú életét
 meg kell
                                   írni
   újra és újra.